

Terror i Danmark

To kedelige mønstre tegner sig ved arrestationen af to tunesere og en dansk-marokkaner, som ifølge PET pønsede på at myrde en dansk bladtegner: Det ene mønster peger udad. Det andet peger indad.

Det første mønster viser, at hvis Danmark oppe i sit hyggelige hjørne af Europa havde troet sig fri for mellemøstlig vold og terror, så troede Danmark forkert. For arrestationen af de potentielle bladtegner-mordere er kun sidste led i en kæde af politiske voldshandlinger med rødder i den arabiske verden. Vi nævner i flæng: Planer om at myrde overrabbiner Bent Melchior, Blekingegadebandens røverier og overfald og nu senest ideen eller planen om at slå tegneren ihjel – med mere.

Det andet mønster viser, at Danmark i alle disse sager har givet afkald på retsforfølgelse af den politisk motiverede vold. Det er nok så grimt, for forsvaret imod terror og anden politisk vold skulle jo handle om at forsvare den demokratiske retsstat imod retsløshed og kriminalitet. Og hvis retsstaten foretrækker at nøjes med lade Politiets Efterretningstjeneste knuse eller afbryde formodede planer – men afstår fra at sætte voldsmand for en dommer

og dokumentere sin sag, så mangler ikke kun bevisførelsen for den formodede voldsplanlægning. Men retsstaten har også givet afkald på sit eget fundament – at ingen er skyldig, for det modsatte er bevist.

Tag nu voldsagerne først. Hvis vi går tyve år tilbage, fik overrabbiner Bent Melchior besøg fra PET, som ville orientere ham om, at palæstinensiske voldsmand med hjælp fra danske håndlangere planlagde at slå ham ihjel. Det lykkedes heldigvis ikke. Men for at gøre en lang historie kort, undlod Danmark ikke alene at retsforfølge de mistænkte, men også at udvise bagmændene, fordi man nødigt ville komme på kant med mellemøstlige terrorister.

“Man var mere villig til at risikere mit liv frem for at tiltrække en palæstinensisk terrorhandling. Det var min klare oplevelse, at man var bange for et palæstinensisk hævnangreb, hvis Danmark udviste palæstinenserne,” har Bent Melchior sagt.

Det var faktisk ikke først gang, at Danmark fik besøg af mellemøstlig terror. Tre år tidligere, i 1985, sprængte en bombe ved et amerikansk rejsebureau ved Vesterport i København, og også Københavns synagoge blev angrebet. Terroristerne

blev senere taget til fange i Sverige, og dømt ved en svensk domstol – men aldrig ved en dansk. Andre bomber eksploderede ved nogle jødiske virksomheder i København. De ansvarlige blev aldrig fundet.

Mens dette fandt sted, var Blekingegadebanden allerede godt i gang. Banden stjal våben og røvede banker m.m., begge dele på vegne af den palæstinensiske terrororganisation PFLP. Våbnene blev gravet ned til afhentning af kammerater i Frankrig og Schweiz, pengene blev formentlig sendt direkte til Melleløsten. Banden afstod ikke fra voldsanvendelse og endte som bekendt med at dræbe en ung dansk betjent.

Det er takket være journalisten Lars Villemoes fra *Information* og *Weekendavisen* og senere forfatteren Peter Øvig Knudsen og en bog af politimanden Jørn Moos kendt stof. Og dog, ikke så kendt endda. For banden har aldrig selv lagt kortene på bordet og nok så vigtigt: Banden er aldrig anklaget og dømt for terrorvinklen – med andre ord selve grundlaget for den omfattende kriminalitet og vold.

For også i dette tilfælde afstod anklagemyndigheden fra at gå efter en politisk konfrontation med de mellemøstlige voldsmand. Man afstod, som dokumenteret af Øvig Knudsen, sågar fra at kræve udlevering af to PFLP-mænd, som dengang blev arresteret i Paris med 'gevinsten' fra et af bandens røverier i Københavnsområdet.

Og i begyndelsen af februar 2008 skred Politiets Efterretningstjeneste så til arrestation af de tre formodede planlæggere af et mord på bladtegneren Kurt Westergaard, som i måneder allerede havde været presset til at leve i skjul – et stykke vellykket terror i sig selv.

Men hvad følger? En sigtelse? En anklage? En domsforhandling? Nej, hvis PET og Justitsministeriet kunne vælge, skulle intet andet ske end en diskret udvisning af de to tunesere og en fortsat overvågning af dansk-marokkaneren, så længe han måtte anses for interessant. Men hvorfor?

Én mulighed er naturligvis, at politiet følte sig så tilpas sikker på, at bladtegneren blev stræbt efter livet, men dog ikke havde bevismaterialet tilstrækkeligt på plads til at sikre en domfældelse.

Men en anden mulighed er, at Danmark igen har foretrukket at holde lav profil over for politisk vold fra Melleløsten og Nordafrika.

Hvis det første mønster – at Danmark ikke er et helle for international terror – må anses for dokumenteret, er det andet mønster – tilbøjeligheden til at dukke sig – foruroligende. Også politisk motiverede forbrydelser skal føres for en dommer. For et retssamfund er ikke bange for terrorister og forbrydere – det er dem, der skal være bange for retssamfundet.

Navigator